

Kaj narava pripoveduje otrokom.

(Po Wiedemann-u posl. Anton Brezovnik.)

Jablana.

(Dalje.)

malu sem čutila, kako dobrodejno delujejo solēni žarki na mene. Raprostrla sem jim nežni roki nasproti in zlati solnēni žarki so me pozdravljali in poljubljali, kakor poljubuje mati svoje dobre otročiče. In ta gorkota zlatega solnea je pregrela in oživila na čudovit način vse moje slabe moči.

Zjutraj in zvečer so se obešale srebrosvitle rōsne kapljice na moje lasce ter krepile moje še slabe ude. Prišel je tudi gorak dežek, ki je orodovital zemljo okolo mene. Moje koreninice za pridobitev hrane so bile zdaj neumorno delavne. V tej zadevi smo me rastline mnogo na boljsem, nego-li vi ljudje. Vi imate le jedna usta, po katerih vzprejemate živež vá-se, a me rastline imamo mnogo mnogo tenkih, ustīm podobnih koreninic, katere vse ležē s svojim jezikom vedno v polnej skledi — v zemlji, ter zajemajo iz nje óne kapljive in plinove snovi váse, ki nam so v hrano. A vender niso vse one snovi, katere naše koreninice srkajo iz zemlje, brezpogojno primerne za našo rast in življenje. Korenine pri nabiranji živeža niso preveč izbirčne, mislijo si, da si bomo vže mi same izbrale to, kar je za nas najboljšega. In to tudi storimo. Snovi, ki nam ne ugajajo, izločujemo skozi liste iz sebe ter obdržimo samó to, kar je za našo rast primerno. — Iz tega lahko vidite, da se tudi me rastline ravnamo po besedah sv. pisma, ki pravi: Poskusite vse, a kar je najboljšega, obdržite!

Nū, ker sem vedno tako redno živila, razvijala sem se lepó ter tudi hitro vzrasla. Razvil se je popek za popkom, a iz njih so se razvile nove listnate mladike. Ni dolgo trajalo in vzrasla sem vže drevo, ki je vzelo marsikatero poljsko cvetico v svojo blagodejno senco. Vže so se zibali zlati hrostki po mojih vejah in vže so tudi prihiteli pisani metaljčki pred vetrom in dežjem pod mojo zeleno odejo zavetja si iskat.

Bila sem vže tri leta stara in mislila sem si, da je Cirilček, ki je pred tremi leti utaknil peško v zemljo, iz katere sem vzrasla, vže popolnoma pozabil name. Nū tega mu nisem zamerila, ker sem vedela, da je moral od óne spomladi vsak dan v šolo hoditi, pa se je tudi doma moral pridno učiti, zatorej ni mogel misliti na mene.

Nekega dñc ga je pa vender prinesla pot tū memo. Oj kako se mu je razveselilo srce. Ves srečen je bil, videč, da njegovo delo pred nekaj leti ni bilo brez uspeha. Dolgo me je gledal in premišljeval nekaj. Potem je tekel domóv in se kmalu povrnil. Prinesel je pod pázduho raven kolček, katerega je utaknil blizu mene v zemljo ter me z mehkim ličjem privezal h kolčku. „Takó! tukaj lepo rasti, da vzrasteš ravno drevesce ter se ne upogneš silovitemu viharju,“ dejal je in odšel.

Meni pač ni bilo ljubo, da se je moja prostost tako omejila. Doslej sem se vedno zibala in pripogovala, kakor in kamor se mi je poljubilo. Vsaka sapica se je smela z menoj poigrati. Nihče mi ni zapovedaval. Podobna sem bila divjemu konjčku, kateri svojevoljno leta po širnih pustinjah. A zdaj sem bila hkrati v

težkih verigah. Nobene prostosti bi ne smela več imeti in rasti bi morala le tako, kakor mi bi moj okorni tovariš veleval. In ta moj tovariš, oj ta je bil trd! Prosila sem ga, da bi me izpustil, poskušala sem se mu s silo izviti iz njegovih rok, ali bilo je vse zamán, on me ni izpustil niti za trenotek. Stal je kakor skala ob meni, da se nisem mogla nagniti ne na desno, ne na levo. Oj to je bilo hudo, zeló hudo za mene!

A kmalu sem prišla do družega spoznanja. Spoznala sem namreč, da ta kol ni moj sovražnik, kakor se mi je zdelo od začetka, temveč da je moj najboljši prijatelj. Spoznala sem, da je njegova neupogljiva moč le v mojo lastno korist. Brez njegovega varstva bi se bila le preveč šibila in krivila ter postala vsa sključena in hrôma, a v njegovem varstvu dobila sem to lepo vitko in ravno rast. Brez njegovega varstva bi me bil vže davno polomil kak vihar, a kolček, h kateremu sem bila pritrjena, varoval me je vsake nezgode. Čim bolj so viharji okolo mene bučali, tem bolj sem se oklenila svojega dobrega váruha, trdnega kola.

Minulo je zopet kaka tri leta in Cirilček je prišel zopet k meni. Ali o strah in grôza! Imel je v roki oster nož. Streslo me je po vsem mojem telesí, ko sem ugledala to ostro orodje. Imel je pa tudi nekaj ličja in voska pri sebi. Kaj neki bode s temi stvarmi, mislila sem si, in se jela bati. Nù kmalu mi je bilo vse jasno.

Cirilček vzame nožič ter mi odreže nekaj udov. V te moje rane naredi majhne zareze, v katere vtakne mladike, ki jih je odrezal od angleške zlate parmene in jih zagvozdicam podobno obrezal. Nato mi zamaže rane z voskom in skrbno obveže z ličjem, da bi ne prišel zrak ali dež do njih. Zua se, da me je vse to zeló bolelo, ali bila sem mirna, misleč si: Cirilček vže vé, zakaj vse to dela.

Ko je odhajal, poslovil se je od mene, rekoč: „Drevesce moje ljubo! Res je, da sem te ranil in lahko bi se hudovalo čez mene, ker sem tako neusmiljen. Ali prosim te, potrpi nekoliko časa in izvestno mi bodeš hvaležno. Če bi te pustil, da rasteš svojevoljno dalje, ne rodilo bi nikdar dobrega sadú in ljudje bi te posekali in vrgli v ogenj. Ali zdaj bode to vse drugače; ko preboliš majhne bolečine, ki sem ti jih usekal, pognalo bodeš plemenite mladike, katere sem ti ucepil, vzrastlo bodeš plemenito drevo in rodilo mnogo najboljšega sadja.“

Vzela sem si te besede Cirilčkove v srce ter napela vse svoje moči, da bi postala to, kar mi je prorokoval Cirilček. Rane so se mi kmalu zacelile, in bilo mi je dobro, ker sem imela vedno dovolj jedi in pijače, katero mi je pošiljal óni dobri gospodar nad nami, od katerega pride vse, kar imamo. Postajala sem vedno večja in krepkejša. Obleka mi je bila vedno lepo zelena in sedem let stara pokazala sem se prvič v prekrasnem cvetji. Oj, kako me je bil vesel Cirilček, ko me je ugledal v prijetno dehtečem cvetji!

In kaj naj rečem še le v jeseni, ko so se moje veje šibile sladkega sadja. Skoraj vsak cvetek je obrodil sad in Cirilčkovo lice je kar žarelo od veselja, ko je videl, da njegov trud, ki ga je imel z menoj, ni bil zamán.

(Konec prihodnjič.)

